

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

KUPAP00U4Q26

MVCRX01VEOF8
prvotní identifikátor

odbor dozoru a kontroly veřejné správy
náměstí Hrdinů 1634/3
Praha 4
140 21

Č. j. MV- 37190-2/ODK-2014

KRAJSKÝ ÚŘAD PARDUBICKÉHO KRAJE		6	Číslo dokl.
Došlo:	28-03-2014		Zpracová vatel
Č.j.:	21095/2014		Ukl. zna
Příl.:	- příloha -		

Praha 25. března 2014
Počet listů: 3/5

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo vnitra, odbor dozoru a kontroly veřejné správy, jako nadřízený orgán podle ustanovení § 16a odst. 4 a § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), ve spojení s ustanovením § 178 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s § 94 odst. 1 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o krajích“), rozhodlo podle § 16a odst. 7 písm. a) InfZ, o stížnosti (dále jako „žadatel“ nebo „stěžovatel“), doručené dne 4. března 2014 na postup povinného subjektu – Pardubického kraje, za nějž v dané věci jednal Krajský úřad Pardubického kraje – při vyřizování žádosti o poskytnutí informací, podané dne 15. ledna 2014 a vedené povinným subjektem pod č. j. KrÚ 3398/2014

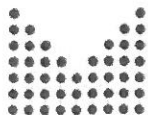
takto:

Výše úhrady vyčíslená povinným subjektem při vyřizování žádosti pana vedené povinným subjektem pod č. j. KrÚ 3398/2014 na 297,00 Kč se potvrzuje.

Odůvodnění:

I.

Ministerstvu vnitra, odboru dozoru a kontroly veřejné správy (dále též jako „nadřízený orgán“), byla dne 14. března 2014 předložena Krajským úřadem Pardubického kraje dle ustanovení § 16a odst. 4 a 5 InfZ stížnost žadatele na postup

povinného subjektu – Pardubického kraje (dále též jako „povinný subjekt“), při vyřizování žádosti o informace, vedené povinným subjektem pod shora uvedeným číslem jednacím.

Z předložené spisové dokumentace vyplývá, že žadatel podal dne 15. ledna 2014 u povinného subjektu podání označené jako „Ochrana před nečinností OBCE SEČ“, ve kterém žádá Krajský úřad Pardubického kraje, v souvislosti s vyřizováním jeho žádostí o poskytnutí informací podávaných obci Seč dle InfZ, o zjednání nápravy (opatření proti nečinnosti). Dále žadatel v uvedeném podání požaduje poskytnutí následujících informací:

Zároveň žádám Krajský úřad Pardubického kraje, aby mi laskavě pořídil a zaslal kopie úplně všech písemností, které zaslala OBEC SEČ na Krajský úřad Pardubického kraje v období od 1. 12. 2013 až do dne vyřízení této mé žádosti. A rovněž prosím o kopie všech písemností zaslaných Krajským úřadem Pardubického kraje OBCI SEČ ve stejném období, včetně kopie doručenek.

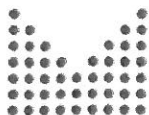
Na základě této žádosti povinný subjekt prověřil existenci požadovaných informací. Dne 30. ledna 2014 vydal povinný subjekt rozhodnutí č. j. KrÚ 7299/2014, kterým odmítl, s odkazem na ustanovení § 8a InfZ, žádost o informace týkající se informací o rezignaci členů Zastupitelstva obce Seč v části obsahující data narození členů Zastupitelstva obce Seč.

Dopisem č. j. KrÚ 7306/2014 ze dne 30. ledna 2014 vyzval povinný subjekt v souladu s ustanovením § 17 InfZ žadatele, aby uhradil náklady spojené s pořízením kopií. V daném případě se jedná o náklady za pořízení 233 jednostranných kopií formátu A4, á 1 Kč, tj. 233 Kč, plus 64 Kč poštovné, celkem tedy 297 Kč.

Oznámení o požadavku úhrady nákladů bylo stěžovateli doručeno dne 7. února 2014. Ten ovšem s částkou požadovanou k uhrazení mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací nesouhlasil a podal proto v souladu s § 16a odst. 1 písm. d) InfZ stížnost. Základní argumentací žadatele je skutečnost, že v případě svého podání označeného jako „Ochrana před nečinností OBCE SEČ“, se, dle jeho tvrzení, v žádném případě nejednalo o žádost o informace ve smyslu InfZ. K tomu mimo jiné uvádí, že v podání *nebyla splněna zákonem předepsaná povinnost dle ust. § 14 odst. 2 zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, tedy že bych se domáhal poskytnutí informace dle tohoto zákona.*

Ministerstvo vnitra obdrželo stížnost i spisový materiál dne 14. března 2014, a to přípisem povinného subjektu ze dne 10. března 2014 č. j. KrÚ 17389/2014. Povinný subjekt v citovaném dopise konstatoval, že podání ze dne 15. ledna 2014 je nepochybně žádostí o poskytnutí informace dle InfZ. K tomu povinný subjekt dodává,

že posouzení podání jako žádosti o InfZ je výhodnější pro žadatele, neboť ten má možnost procesní ochrany proti postupu povinného subjektu.

Povinný subjekt nadřízenému orgánu navrhnul, aby výše úhrady byla potvrzena. Rovněž doložil platný sazebník úhrad za poskytování informací.

II.

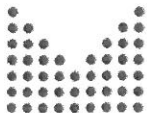
Ministerstvo vnitra předně dovodilo svou věcnou příslušnost k rozhodnutí o podané stížnosti, a to s přihlédnutím k předmětu žádosti, resp. k povaze požadovaných informací. Jelikož požadované informace se týkají samostatné i přenesené působnosti povinného subjektu, a jako taková je žádost vyřizována v samostatné působnosti (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 4 As 57/2007-85). Nadřízeným orgánem tak je dle § 178 odst. 1 správního řádu a § 94 odst. 1 zákona o krajích Ministerstvo vnitra.

Ministerstvo vnitra dále konstatuje, že stížnost byla podána včas, tj. ve lhůtě stanovené v § 16a odst. 3 InfZ.

III.

Následně Ministerstvo vnitra přezkoumalo postup povinného subjektu (včetně skutečností uváděných stěžovatelem) a dospělo k závěru, že stížnost není důvodná. Vycházelo přitom z následujících skutečností.

Dle ustanovení § 14 odst. 2 věta první InfZ *ze žádosti musí být zřejmé, kterému povinnému subjektu je určena, a že se žadatel domáhá poskytnutí informace ve smyslu tohoto zákona.* Výše uvedené ustanovení InfZ nicméně neznamená, že podání bude žádostí o poskytnutí informací ve smyslu InfZ pouze za předpokladu, kdy bude výslovně odkaz na InfZ obsahovat. Za žádost ve smyslu InfZ je třeba nicméně požadovat i žádost, jestliže na úmysl žadatele podřídít režim jejího vyřizování InfZ bude možné usuzovat z jiných skutečností. Při zkoumání, zda byla tato podmínka splněna, je nutno s ohledem na požadavek maximálního zjednodušení přístupu k informacím, který je imanentní součástí ústavně zaručeného práva na informace podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod, vycházet přesně z opačného přístupu, než by se z dikce InfZ mohlo zdát – žádost o poskytnutí informací nebude žádostí ve smyslu InfZ pouze tehdy, jestliže je zcela nepochybné, že žadatel neměl v úmyslu žádat podle InfZ. V případě pochybností je nutno žádost podřadit InfZ a v souladu s ním ji i vyřizovat (blíže viz např. FUREK, Adam; ROTHANZL, Lukáš. Zákon o svobodném přístupu k informacím a předpisy související: komentář. 2. vyd. Praha: Linde, 2012, k § 20). Výše uvedené je podpořeno rovněž i judikaturou - viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze

dne 27. 4. 2007, č. j. 9 Ca 270/2004-39 (jehož právní věta zní: *Není povinností žadatele o informace právně kvalifikovat, podle jaké zákonné normy se informací na povinném subjektu domáhá ... je úkolem [povinného subjektu] posoudit, o jaké informace se ve skutečnosti jedná a podle kterého právního předpisu má při jejich poskytnutí, event. odepření jejich zpřístupnění postupovat ...*), rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2010, č. j. 2 Ans 7/2010-175, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 2 As 58/2007-52.

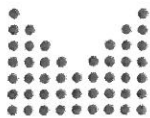
Postup povinného subjektu tak lze jednoznačně hodnotit jako správný. Z kontextu řešeného podání jednak vyplývá odkaz stěžovatele (byť v jiné souvislosti) na InfZ, jednak lze přisvědčit argumentaci povinného subjektu, totiž že podřazení podání pod InfZ je výhodnější pro žadatele. K tomu nadřízený orgán dodává, že dle jeho názoru by podřazení podání (žádosti) pod režim jiného zákona (v tomto případě zákona o krajích) ve svém důsledku znamenalo jediné to, že by povinný subjekt byl nucen požadované informace neposkytnout (neboť na takto požadované informace by nedopadlo právo občana kraje vyjádřené v ustanovení § 12 odst. 2 zákona o krajích). Pokud tedy chtěl povinný subjekt vyřídit žádost poskytnutím požadovaných informací, jedinou možností bylo podřadit ji pod režim InfZ.

IV.

Při přezkumu výše úhrady se nadřízený orgán nejdříve zabýval tím, zda povinný subjekt uplatnil úhradu nákladů v zákonem předvídané době. Dle konstantně zastávaného výkladu Ministerstva vnitra, ačkoliv tak zákon výslovně nestanoví, musí být nárok uplatněn ve lhůtě pro vyřízení žádosti (§ 14 odst. 5 písm. d/ InfZ), popř. ve lhůtě prodloužené dle § 14 odst. 7 InfZ. V daném případě byla výzva odeslána v zákonné lhůtě (v poslední den lhůty).

Dále se nadřízený orgán zabýval způsobem, jímž byla výše úhrady stěžovateli sdělena. Ustanovení § 17 odst. 3 InfZ povinnému subjektu ukládá, aby z oznámení bylo *zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena*.

Z oznámení o výši úhrady by žadatel měl být schopen posoudit, zda informace, které mu budou vydány, odpovídají předmětu jeho žádosti, a zda povinný subjekt výši náhrady stanovil způsobem odpovídajícím zákonu. V této souvislosti lze odkázat i na důvodovou zprávu k zákonu č. 61/2006 Sb. a k části týkající se § 17 zákona (k bodům 41 a 42), v níž se mimo jiné uvádí: „...*Cílem změn v tomto ustanovení je zajistit, aby se žadatel vždy dozvěděl, jakým způsobem povinný subjekt k požadované částce došel, na jakých skutečnostech ji zakládá*“. Jinými slovy zasláná výzva musí být dostatečným způsobem a dostatečně konkrétně odůvodněna, tj. musí žadateli řádně zdůvodnit, jaké konkrétní činnosti a v jakém rozsahu povinný subjekt musí (by musel) provést, aby dostal své informační

povinnosti, a to tak, aby mohl žadatel nezbytnost požadovaných nákladů přezkoumat. Smyslem oznámení nepochybně je poskytnout žadateli možnost posoudit, zda informace, které mu budou po provedení úhrady vydány, skutečně odpovídají předmětu žádosti a zda celková výše úhrady byla v souladu se zákonem vyčíslena. Má-li stěžovatel možnost podat proti výši úhrady stížnost a v ní namítat konkrétní důvody, proč s její výší nesouhlasí, je třeba, aby byl dostatečně poučen o tom, jak povinný subjekt k její výši došel.

Stěžovatel nerozporuje výši vypočtené úhrady na pořízení kopií, ani jejich rozsah (rozporuje okolnost, že povinný subjekt neměl žádost vůbec posuzovat dle InfZ, viz výše). Nadřízený orgán nicméně pro futuro upozorňuje povinný subjekt na nutnost při oznamování výše úhrady za poskytování informací pregnantnějšího odůvodnění, resp. uvedení konkrétních dokumentů, které budou, po zaplacení požadované částky, poskytnuty, tak, aby žadatel mohl případně posoudit, zda se skutečně jedná o informace, o které povinný subjekt žádal.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 16a odst. 9 InfZ nelze odvolat.

Ing. Marie Kostruhová
ředitelka odboru

Rozdělovník:

1. Stejnopis bude v rámci vráceného originálu správního spisu doručen do vlastních rukou (s dodejkou) povinnému subjektu – Pardubickému kraji, Krajskému úřadu Pardubického kraje, odbor organizační a právní a krajský živnostenský úřad, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, (č. j. KrÚ 17389/2014)
2. Stejnopis rozhodnutí bude doručen do vlastních rukou stěžovateli
3. Stejnopis rozhodnutí zůstává součástí kopie spisu uložené u Ministerstva vnitra.

Vyřizuje: Ing. Daniela Horníčková
tel. č.: 974 816 456
e-mail: daniela.hornickova@mvcv.cz

